A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2016. július 7.*

„Európai uniós védjegy — Törlési eljárás — LUCEO európai uniós szóvédjegy — Feltétlen kizáró ok — Rosszhiszeműség a védjegybejelentés benyújtásakor — A 207/2009/EK rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja”

A T-82/14. sz. ügyben,

a **Copernicus-Trademarks Ltd** (székhelye: Borehamwood [Egyesült Királyság], képviseli: F. Henkel ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: A. Schifko, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó fél a Törvényszék előtti eljárásban:

a **Maquet GmbH** (székhelye: Rastatt [Németország], képviseli: N. Hebeis ügyvéd),

az EUIPO negyedik fellebbezési tanácsának a Copernicus-Trademarks és a Maquet közötti törlési eljárással kapcsolatban 2013. november 25-én hozott határozatával (R 2292/2012-4. sz. ügy) szemben benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács)

tagjai: G. Berardis elnök, Czúcz O. (előadó) és A. Popescu bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2014. február 4-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az EUIPO-nak a Törvényszék Hivatalához 2014. május 15-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozó félnek a Törvényszék Hivatalához 2014. május 19-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2014. szeptember 4-én benyújtott válaszra,

* Az eljárás nyelve: német.

tekintettel a beavatkozó félnek a Törvényszék Hivatalához 2014. november 18-án benyújtott viszonválaszára,

tekintettel a Törvényszéknek a felekhez intézett írásbeli kérdéseire, a felek válaszaira és az egyéb felek által adott válaszokkal kapcsolatos észrevételeikre,

tekintettel arra, hogy a felek az írásbeli szakasz befejezéséről való értesítést követő egy hónapos határidőn belül nem kérték tárgyalás tartását, és mivel ennek nyomán a Törvényszék – az előadó bíró jelentése és a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzatának 135a. cikke alapján – úgy határozott, hogy a kereset elbírálására az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2009. július 29-én a beavatkozó fél, a Maquet GmbH a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.) alapján európai uniós védjegybejelentést nyújtott be az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalához. A lajstromoztatni kívánt védjegy a LUCEA LED szómegjelölés volt, a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-én kötött, felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás szerinti 10. osztályba tartozó „sebészeti lámpák” vonatkozásában. Ezen európai uniós védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2009. augusztus 17-i, 31/2009. számában hirdették meg.

2 2009. szeptember 16-án az E. A. által képviselt Copernicus EOOD (a továbbiakban: Copernicus) a 207/2009 rendelet alapján európai uniós védjegybejelentést tett az EUIPO-nál.

3 A lajstromoztatni kívánt védjegy (a továbbiakban: vitatott védjegy) a LUCEO szómegjelölés volt.

4 A lajstromoztatni kívánt védjegy árujegyzékében szereplő áruk a 10., 12. és 28. osztályba tartoznak, és az egyes osztályok vonatkozásában az alábbi leírásnak felelnek meg:

– 10. osztály: „Sebészeti, orvosi, fogorvosi és állatorvosi készülékek és műszerek, mesterséges végtagok, szemek és fogak; ortopédiai cikkek; varróanyagok”;

– 12. osztály: „Személygépkocsik, amennyiben a 12. osztályba tartoznak; motoros járművek kerekei, amelyek a 12. osztályba tartoznak; motorok, amennyiben a 12. osztályba tartoznak, mopedek, amennyiben a 12. osztályba tartoznak; traktorok, amelyek a 12. osztályba tartoznak; lakóautók és lakókocsik, amelyek a 12. osztályba tartoznak; légi járművek, amelyek a 12. osztályba tartoznak; űrjárművek, amelyek a 12. osztályba tartoznak; sínen közlekedő járművek, amelyek az 12. osztályba tartoznak; lánckerekes járművek, amennyiben a 12. osztályba tartoznak; vízi járművek, amelyek a 12. osztályba tartoznak; kétéltű járművek, amennyiben a 12. osztályba tartoznak; tolókocsik/rokkantkocsik; robogók mozgássérültek számára; golfmobilok; gyerekkocsik; motoros járművek alkatrészei, amelyek a 12. osztályba tartoznak, mégpedig karosszéria-komponensek; tárolóegységek; motorok; futóműkomponensek, különösen fékelemek; rugók; gőzölők; kormány; kerékfelfüggesztések; kerekek; gumiabroncsok; dísztárcsák (keréken); kerékperemek; tengelyfelfüggesztések; erőátviteli alkatrészek, mégpedig láncok; közlőművek; kardántengely, hajtótengely; motoros járművek tartozékai, amelyek a 12. osztályba tartoznak, mégpedig vonóhorgok;tetőcsomagtartók, poggyászelemek járművekben való szállításhoz, gyerekülések, takaróponyvák; hóláncok”;

– 28. osztály: „Torna- és sporttermékek; játékok”.

5 A Copernicus elsőbbséget igényelt a vitatott védjegy számára a 4. pontban említett árukkal azonos áruk vonatkozásában az Österreichisches Patentamthoz (osztrák szabadalmi hivatal) 2009. március 16-án benyújtott 1533/2009. számú LUCEO osztrák védjegybejelentés alapján.

6 2009. november 12-én az E. A. által képviselt Capella EOOD, amely 2009. október 21-én a vitatott védjegy jogosultjává vált, a 207/2009 rendelet 41. cikke alapján felszólalást nyújtott be a LUCEA LED európai uniós védjegybejelentéssel szemben.

7 A felszólalás a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentésen alapult. Jóllehet e bejelentésre későbbi időpontban került sor, mint a LUCEA LED európai uniós védjegybejelentésre, a Capella a fenti 5. pontban említett elsőbbségi igényre hivatkozva érvényesítette a vitatott védjegyhez fűződő korábbi jogokat.

8 A vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2010. március 1-jei 39/2010. számában tették közzé.

9 A vitatott védjegyet 2010. október 26-án a 8554974. számon lajstromozták. E védjegy elsőbbségi napjaként 2009. március 16-át jegyezték be a lajstromba.

10 2011. május 3-án a beavatkozó fél törlési kérelmet nyújtott be a vitatott védjeggyel szemben az EUIPO-hoz a védjegy árujegyzékébe tartozó valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében.

11 E felszólalás alátámasztásaként a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt törlési okokra hivatkozott. A beavatkozó fél álláspontja szerint védjegybejelentése során a Copernicus rosszhiszemű volt.

12 2011. szeptember 6-án a Verus EOOD-t és 2012. augusztus 27-én a felperest, az E. A. által képviselt Copernicus-Trademarks Ltd-et jegyezték be az európai uniós védjegylajstromba a vitatott védjegy jogosultjaként.

13 2012. december 14-én a törlési osztály törölte a vitatott védjegyet amiatt, hogy a Copernicus a megjelölést rosszhiszeműen jelentette be lajstromozásra.

14 Ugyanezen a napon az E. A. által képviselt felperes a törlési osztály határozata ellen a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz.

15 2013. november 13-án a szintén az E. A. által képviselt Ivo-Kermartin GmbH-t jegyezték be az európai uniós védjegylajstromba a vitatott védjegy új jogosultjaként.

16 A felperesnek címzett, 2013. november 25-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az EUIPO negyedik fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést. A fellebbezési tanács helyben hagyta a törlési osztály azon következtetését, amely szerint a Copernicus rosszhiszeműséget tanúsított a védjegybejelentés során. E tekintetben a fellebbezési tanács többek között azon megállapításra támaszkodott, amely szerint a Copernicus kizárólag azért kérte a vitatott védjegy lajstromozását, hogy felszólalhasson a LUCEA LED európai uniós védjegybejelentéssel szemben, és ebből gazdasági hasznot húzzon.

A felek kérelmei

17 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot, és utasítsa el a vitatott védjegy törlése iránti kérelmet;

– másodlagosan helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot, és utalja vissza az ügyet a fellebbezési tanács elé;

– kötelezze az EUIPO-t a költségek viselésére.

18 Az EUIPO és a beavatkozó fél azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A – *A kereset elfogadhatóságáról*

19 A keresetlevél benyújtásának időpontjában már nem a felperes, hanem az Ivo-Kermartin volt a vitatott védjegy jogosultja (lásd a fenti 15. pontot).

20 2014. szeptember 4-én a válasz K.17. számú mellékleteként a felperes olyan iratot terjesztett elő, amelyből kitűnik, hogy az Ivo-Kermartin megbízta a felperest a jelen ügy Törvényszék előtti lefolytatásával a saját és a felperes érdekében.

21 E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy az európai uniós bíróság jogosult megítélni, hogy a megfelelő igazságszolgáltatás az adott ügy körülményeire figyelemmel igazolja-e a kereset érdemi elutasítását, anélkül hogy előzetesen határozni kellene az elfogadhatóságáról (2002. február 26-i Tanács kontra Boehringer ítélet, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 51. és 52. pont).

22 A jelen ügy körülményei között a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az eljárásgazdaságosság érdekében mindjárt az elején meg kell vizsgálni a hatályon kívül helyezés iránti kereset megalapozottságát, anélkül hogy előzetesen határozni kellene annak elfogadhatóságáról, mivel a kereset az alább kifejtett okokból mindenképpen megalapozatlan.

B – *A kereset megalapozottságáról*

23 Keresete alátámasztásául a felperes három jogalapra hivatkozik; az elsőt a 207/2009 rendelet 75. cikke második mondatának megsértésére, a másodikat az említett rendelet 76. cikkének megsértésére, a harmadikat pedig ugyanezen rendelet 52. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapítja.

24 Az e három jogalap keretében előterjesztett érvek által, amelyek részben átfedik egymást, a felperes lényegében meg kívánja kérdőjelezni a fellebbezési tanács azon következtetését, amely szerint a Copernicus rosszhiszeműen járt el a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés benyújtása során. Ezen érvek a fellebbezési tanács azon következtetésére vonatkoznak, amely szerint az említett kérelemmel összefüggő valamennyi körülményre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Copernicus rosszhiszemű volt. A felperes olyan érveket is előterjeszt, amelyek a fellebbezési tanácsnak az ilyen

körülmények fennállására vonatkozó megállapításai megalapozottságának vitatására irányulnak, valamint arra alapított érveket, hogy maga a beavatkozó fél rosszhiszeműen járt el, és e körülményt a fellebbezési tanács nem vette figyelembe.

25 A felperes által előterjesztett jogalapok tartalmára tekintettel a releváns rendelkezések és ítélkezési gyakorlat felidézése után meg kell vizsgálni a felperes azon érveit, amelyekkel cáfolni kívánja a fellebbezési tanácsnak a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentéssel összefüggő körülményekkel kapcsolatos megállapításait, majd azokat az érveit, amelyek a fellebbezési tanácsnak a Copernicus rosszhiszeműségére vonatkozó következtetését érintik, végül pedig az arra alapított érveit, hogy a fellebbezési tanács vette eléggé figyelembe a beavatkozó fél rosszhiszeműségét.

1. *A releváns rendelkezésekről és ítélkezési gyakorlatról*

26 Az európai uniós védjegylajstromozási rendszer a 207/2009 rendelet 8. cikkének (2) bekezdésében foglalt „első bejelentő” elvén alapul. Ezen elv értelmében valamely megjelölés csak akkor lajstromozható közösségi védjegyként, ha egy korábbi védjegy azt nem akadályozza (lásd: 2013. július 11-i SA.PAR. kontra OHIM – Salini Costruttori [GRUPPO SALINI], T-321/10, EU:T:2013:372, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Ezen elv alkalmazását azonban árnyalja különösen a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja, amelynek értelmében az európai uniós védjegyet az EUIPO-hoz benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján törölni kell, ha a megjelölést rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra (lásd: 2013. július 11-i SA.PAR. kontra OHIM – Salini Costruttori [GRUPPO SALINI] ítélet, T-321/10, EU:T:2013:372, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 A 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplő rosszhiszeműség fogalma a védjegybejelentő oldalán szubjektív indítékhoz kapcsolódik, nevezetesen tisztességtelen szándékhoz vagy más káros indítékhoz. E fogalom magában foglalja azon magatartást, amely eltér az etikus magatartásra jellemző elismert alapelvektől, illetve a tisztességes kereskedelmi és üzleti gyakorlattól (lásd ebben az értelemben: 2012. február 14-i Peeters Landbouwmachines kontra OHIM – Fors MW [BIGAB] ítélet, T-33/11, EU:T:2012:77, 35–38. pont; Sharpston főtanácsnok Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ügyre vonatkozó indítványa, C-529/07, EU:C:2009:148, 60. pont).

29 Annak megítélése céljából, hogy a védjegybejelentő rosszhiszeműen járt-e el, többek között meg kell vizsgálni azt, hogy tervezi-e használni a bejelentett védjegyet. Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy valamely védjegy alapvető funkciója abban áll, hogy biztosítsa a fogyasztó vagy a végső felhasználó számára az érintett áru vagy szolgáltatás származásának azonosíthatóságát, lehetővé téve számára, hogy az összetévesztés veszélye nélkül meg tudja különböztetni azokat a máshonnan származó áruktól vagy szolgáltatásoktól (2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítélet, C-529/07, EU:C:2009:361, 45. pont).

30 A valamely termék forgalmazásának megakadályozására irányuló szándék bizonyos körülmények között a bejelentő rosszhiszeműségének jellemzője lehet. E helyzet valósul meg különösen akkor, ha utólag kiderül, hogy a bejelentő a használat szándéka nélkül, kizárólag annak érdekében kérte valamely megjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozását, hogy valamely harmadik felet a piacra lépésben megakadályozzon (2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítélet, C-529/07, EU:C:2009:361, 43. és 44. pont; 2014. május 8-i Simca Europe kontra OHIM – PSA Peugeot Citroën [Simca] ítélet, T-327/12, EU:T:2014:240, 37. pont).

31 A bejelentőnek a releváns időpontban fennálló szándéka szubjektív elem, amelyet az esetre jellemző valamennyi – a megjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozása iránti kérelem benyújtása időpontjában fennálló – releváns tényező figyelembevételével kell értékelni. Ezen szándékot

rendszerint objektív szempontokra tekintettel kell megállapítani, amelyek közé többek között azon üzleti logika tartozik, amelybe a védjegybejelentés illeszkedik (lásd ebben az értelemben: 2009. június 11-i Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli ítélet, C-529/07, EU:C:2009:361, 37., 42. és 53. pont).

32 A 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján elvégzett átfogó elemzés keretében figyelembe lehet venni a vitatott megjelölés eredetét, annak a megalkotása óta történő használatát, azt az üzleti logikát, amelybe az e megjelölésből álló európai uniós védjegy bejelentése illeszkedik, valamint az említett bejelentés megtörténtét övező események időbeli sorrendjét (lásd ebben az értelemben: 2012. február 14-i BIGAB-ítélet, T-33/11, EU:T:2012:77, 21–23. pont).

33 Az e feltétlen törlési okra hivatkozni kívánó kérelmezőre hárul azon körülmények bizonyítása, amelyek alapján megállapítható, hogy az európai uniós védjegy jogosultja a védjegybejelentési kérelem benyújtásakor rosszhiszemű volt (2013. július 11-i GRUPPO SALINI ítélet, T-321/10, EU:T:2013:372, 18. pont).

34 A felperes érveit e rendelkezésekre és ítélkezési gyakorlatra figyelemmel kell megvizsgálni.

2. *A fellebbezési tanácsnak a vitatott védjegy bejelentésével összefüggő körülményekkel kapcsolatos megállapításaira vonatkozó érvekről*

35 A megtámadott határozatban a fellebbezési tanács megállapította, hogy a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés visszaélésszerű bejelentési stratégiába illeszkedett, amely elsőbbségnek egy európai uniós védjegybejelentés számára történő igénylésére irányult a 207/2009 rendelet 29. cikkének (1) bekezdése által előírt hat hónapos megfontolási idő és az ugyanezen rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja által előírt ötéves türelmi idő megkerülésével. A vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentést kizárólag azért nyújtották be, hogy felszólalást terjeszthessenek elő a beavatkozó fél LUCEA LED európai uniós védjegybejelentésével szemben, és e felszólalásból gazdasági hasznot húzhassanak. Az a védjegybejelentési stratégia, amelybe a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés illeszkedik, harmadik személyek számára nem átlátható.

36 A felperes úgy véli, hogy e megállapítások tévesek.

a) Azon megállapításról, amely szerint a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés visszaélésszerű bejelentési stratégiába illeszkedett

37 A fenti 35. pontban kifejtettek szerint az egyik első körülmény, amelyet a fellebbezési tanács figyelembe vett, az, hogy a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés visszaélésszerű bejelentési stratégiába illeszkedett, amely arra irányult, hogy a hat hónapos megfontolási idő, valamint az ötéves türelmi idő megkerülésével elsőbbséget igényeljen egy európai uniós védjegybejelentés számára, és blokkoló helyzetet biztosítson a felperes képviselője, E. A. számára, a harmadik személyek által benyújtott védjegybejelentésekkel szembeni felszólalások érdekében.

38 A fellebbezési tanács ilyen stratégia fennállását állapította meg különösen a megtámadott határozat 20., 25., 31., 32., 35. és 41. pontjában. A megtámadott határozat 20. pontjában a fellebbezési tanács megjegyezte, hogy a Copernicus társaság kapcsolatban állt E. A.-val, és annak értékelése céljából, hogy e társaság rosszhiszeműen járt-e el, nemcsak a saját magatartását, hanem E. A., valamint az E. A.-hoz kapcsolódó valamennyi más társaság magatartását is figyelembe kell venni. A fellebbezési tanács álláspontja szerint e társaságokon keresztül E. A. olyan bejelentési stratégiát követett, amely jelentős számú védjegybejelentést vont maga után, úgyhogy 2392 német védjegybejelentést és körülbelül 750 osztrák védjegybejelentést lehetne neki tulajdonítani, amelyek közül legfeljebb egy védjegyet jegyeztek be mindegyik országban (a megtámadott határozat 25. pontja). Többek között a megtámadott határozat 25., 35. és 41. pontjában a fellebbezési tanács megállapította, hogy valamennyi ilyen kérelmet kizárólag abból a célból nyújtottak be, hogy később elsőbbséget igényelhessenek egy európai uniós

védjegybejelentés számára. E. A. stratégiája abban állt, hogy nemzeti védjegybejelentések végtelen láncolatát nyújtotta be anélkül, hogy megfizette volna a bejelentési díjakat. Amikor egy harmadik személy azonos vagy hasonló védjegy lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be, E. A. európai uniós védjegybejelentést nyújtott be, és a nemzeti védjegybejelentések láncolatának utolsó láncszeme alapján elsőbbséget igényelt az említett európai uniós védjegy számára. Ezt követően E. A. ezen védjegybejelentés alapján felszólalt a harmadik személy védjegybejelentésével szemben. A megtámadott határozat 31. és 32. pontjában a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy mivel ez az eset a fellebbezési tanács elé csak E. A.-val kapcsolatos ügyekben került, ez nem a véletlen műve, hanem az E. A. által követett bejelentési stratégia következménye.

39 Többek között a megtámadott határozat 27–29., 33., 35., 36. és 43. pontjában a fellebbezési tanács előadta azokat az indokokat, amelyek miatt úgy vélte, hogy a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés e visszaélésszerű bejelentési stratégiába illeszkedett. Ily módon a megtámadott határozat 27–29. pontjában a fellebbezési tanács megjegyezte, hogy 2003. óta a LUCEO megjelölés mind Ausztriában, mind Németországban nemzeti védjegybejelentések tárgyát képezte, és 2005-től kezdődően a bejelentések félévente követték egymást a „márciusban Ausztriában, szeptemberben Németországban” rendszer alkalmazásával. E félévenkénti rendszer pontosan az elsőbbség igénylésére nyitva álló hat hónapos megfontolási időnek felel meg. E kérelmeket egymást követően törölték a bejelentési díjak meg nem fizetése miatt. Többek között a megtámadott határozat 33. pontjában a fellebbezési tanács megállapította, hogy a Copernicus csak azt követően kérte a vitatott védjegy lajstromozását és igényelt ez utóbbi számára a LUCEO nemzeti védjegybejelentési láncolat utolsó láncszeme, azaz a 2009. március 16-i osztrák védjegybejelentés alapján elsőbbséget, hogy a beavatkozó fél benyújtotta a LUCEA LED európai uniós védjegybejelentést. A fellebbezési tanács ebből arra a következtetésre jutott, hogy az E. A. által a különböző LUCEO nemzeti védjegybejelentések benyújtásával követett célkitűzés az volt, hogy elsőbbséget igényelhessen a vitatott védjegy számára évekkel a LUCEO megjelölés nemzeti védjegyként történő lajstromozása iránti első kérelem benyújtását követően, míg a 207/2009 rendelet 29. cikke csak hat hónapos megfontolási időt ír elő. A megtámadott határozat 36. és 43. pontjában a fellebbezési tanács megjegyezte, hogy E. A. maga előadta, hogy személy szerint nem akarta használni a LUCEO védjegyet, és nem tudta megjelölni azon ügyfelek számát, akik kifejezték az e védjegy iránti érdeklődésüket. A megtámadott határozat 35., 36. és 43. pontjában a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy az az érv, amely szerint a LUCEO védjegyet nemzeti védjegybejelentések révén „fejlesztették”, egyszerű kifogás. E tekintetben egyrészt a fellebbezési tanács kifejtette, hogy azon magatartás, amely nemzeti védjegybejelentéseknek a bejelentési díjak megfizetésére és e bejelentések lajstromoztatására irányuló szándék nélkül történő ismételt benyújtásában áll, nem tekinthető valamely védjegy fejlesztésének, mint ahogy az osztályok minden egyes új bejelentésben történő kisebb módosítása sem. Másrészt a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy egy már „kitalált” megjelölésre – a jelen ügyben a LUCEO megjelölésre – vonatkozó védjegybejelentést követően az e megjelölés európai unós védjegyként történő lajstromoztatására vonatkozó döntéshez nincs szükség többéves gondolkodásra. A fellebbezési tanács ebből azt a következtetést vonta le, hogy a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés egyetlen célja a beavatkozó fél által benyújtott LUCEA LED európai uniós védjegybejelentés „rövidre zárása” volt.

40 A felperes álláspontja szerint a fellebbezési tanács ezen megállapításai tévesek. Ezzel összefüggésben a felperes olyan érveket terjeszt elő, amelyekkel vitatni kívánja egyrészt a fellebbezési tanácsnak az E. A. által követett visszaélésszerű bejelentési stratégia fennállására vonatkozó következtetését, másrészt azt a következtetését, amely szerint a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés e stratégiába illeszkedett.

A visszaélésszerű bejelentési stratégia fennállásáról

41 A felperes vitatja a fellebbezési tanácsnak az E. A. fenti 38. pontban ismertetett, visszaélésszerű bejelentési stratégiájának fennállására vonatkozó következtetését. Ezzel összefüggésben egyrészt a felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megállapításaival ellentétben E. A. jogszerű üzleti modellt

követ, nevezetesen egy védjegyügynökség üzleti modelljét. Másrészt a felperes előadja, hogy azok a következtetések, amelyeket a fellebbezési tanács az előtte folyamatban lévő, E. A.-val kapcsolatos más ügyek alapján levont, tévesek.

– Az E. A. által követett üzleti modell jogszerű jellegére alapított érvekről

42 A felperes előadja, hogy a fellebbezési tanácsnak az E. A.-nak tulajdonítható nemzeti védjegybejelentések számából nem kellett volna arra következtetnie, hogy e bejelentéseket kizárólag azzal a céllal nyújtották be, hogy azután elsőbbséget igényeljenek valamely európai uniós védjegybejelentés számára. Ellenkezőleg, e bejelentések nagy száma közvetlen következménye védjegyügynökségként folytatott jogszerű tevékenységének, amely abban áll, hogy harmadik személyek számára értékesítésre szánt védjegyek portfólióját hozza létre, amit a fellebbezési tanács nem vett kellőképpen figyelembe. A nemzeti védjegybejelentések egy védjegyfejlesztési folyamat részét képezték.

43 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja ezen érveket.

44 E tekintetben elsősorban meg kell jegyezni, hogy a felperes nem terjeszt elő a fellebbezési tanács azon álláspontjának cáfolására irányuló érvet, amely szerint annak értékelése céljából, hogy a Copernicus rosszhiszeműen járt-e el, nemcsak a saját magatartását, hanem E. A., valamint az E. A.-hoz kapcsolódó valamennyi más társaság magatartását is figyelembe kell venni.

45 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat 34. pontjában a fellebbezési tanács kimondta, hogy semmi sem akadályoz meg egy vállalkozást abban, hogy védjegyügynökségként folytasson tevékenységet, tehát ilyen tevékenység keretében olyan védjegyekre vonatkozó védjegybejelentéseket nyújtson be, amelyeket ő maga nem kíván használni, hanem harmadik személyek számára óhajt értékesíteni. A fellebbezési tanács ugyanakkor megállapította, hogy E. A. tevékenysége nem tekinthető az ilyen tevékenységgel egyenértékűnek.

46 Harmadsorban el kell utasítani a felperes arra alapított érvét, hogy a nemzeti védjegyek láncolata védjegyek fejlesztésére irányuló kísérlet részét képezte, amelyet egy védjegyügynökség jogszerűen végezhet.

47 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy kétségkívül semmi nem zárja ki azt, hogy egy jogszerűen bejegyzett védjegy jogosultja „fejlessze” e védjegyet egy azt követő védjegy révén, módosítva a védjegyet a megjelölés, az érintett áruk és szolgáltatások jegyzéke vagy az oltalom földrajzi hatálya tekintetében.

48 Mindazonáltal, amint az a fellebbezési tanács megállapításaiból kitűnik, E. A. nemzeti védjegybejelentések láncolatát indította el, amely bejelentéseket hathavonta nyújtott be felváltva Németországban és Ausztriában, éppen azelőtt, hogy a 207/2009 rendelet 29. cikkének (1) bekezdése értelmében valamely európai uniós védjegy számára elsőbbség igénylésére nyitva álló hat hónapos megfontolási idő eltelt volna. E védjegybejelentéseket egymás után törölték a bejelentési díjak meg nem fizetése miatt, tehát a nemzeti védjegyhivatalok nem vizsgálták azokat.

49 Az ilyen magatartás nem minősíthető jogszerű üzleti magatartásnak, hanem a 207/2009 rendelet célkitűzéseivel ellentétesnek kell tekinteni.

50 Amint azt a fellebbezési tanács helyesen előadta, a 207/2009 rendelet 29. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy valamely nemzeti védjegy bejelentőjének hat hónapos megfontolási idő áll rendelkezésére annak eldöntése céljából, hogy kíván-e ugyanazon védjegy tekintetében a bejelentésben szereplő árukkal vagy szolgáltatásokkal, vagy azok egy részével azonos árukra vagy szolgáltatásokra vonatkozóan európai uniós védjegybejelentést is tenni. Az említett rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy az EUIPO-hoz benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján az európai uniós védjegyoltalom megszűnését kell megállapítani, ha a jogosult

az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a védjegy tényleges használatát az Unióban megszakítás nélkül öt éven át elmulasztja, és a jogosult a használat elmaradását kellőképpen nem igazolja.

51 Márpedig meg kell állapítani, hogy az egymást követően benyújtott, ugyanazon megjelölésre, legalább részben azonos osztályokba tartozó árukra és szolgáltatásokra vonatkozó nemzeti védjegybejelentések láncolata E. A. számára blokkoló helyzet biztosítására irányul. Amikor ugyanis egy harmadik személy azonos vagy hasonló európai uniós védjegybejelentést nyújt be, E. A. kéri egy európai uniós védjegy lajstromozását, a nemzeti védjegybejelentések láncolatának utolsó láncszeme alapján elsőbbséget igényel e védjegy számára, és az említett európai uniós védjegybejelentés alapján felszólalást nyújt be. Az egymást követően benyújtott nemzeti védjegybejelentések láncolata tehát számára blokkoló helyzet biztosítására irányul a 207/2009 rendelet 29. cikkének (1) bekezdésében előírt hat hónapos megfontolási időt, sőt, az említett rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt ötéves türelmi időt meghaladó időtartamra.

52 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az E. A. által folytatott bejelentési stratégia nemcsak hogy nem felel meg a 207/2009 rendelet által követett célkitűzéseknek, hanem e stratégia emlékeztet a „joggal való visszaélés” esetére, amelyet olyan körülmények jellemeznek, amelyek szerint először is, az európai uniós szabályok formális betartása ellenére nem valósul meg e szabályok célja, és másodszor, az említett szabályok alapján előnyszerzésre irányuló szándék áll fenn, amikor mesterséges módon teremtik meg az előny megszerzéséhez szükséges feltételeket (2000. december 14-i Emsland-Stärke ítélet, C-110/99, EU:C:2000:695, 52. és 53. pont; 2005. július 21-i Eichsfelder Schlachtbetrieb ítélet, C-515/03, EU:C:2005:491, 39. pont).

53 Negyedsorban, mivel a felperes arra hivatkozik, hogy a portfóliójában szereplő védjegyeket harmadik személyek számára értékesíti, emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 36. és 43. pontjában tett megállapítása szerint nem bizonyítható, hogy lennének a felperes által benyújtott nemzeti védjegybejelentések iránt érdeklődő harmadik személyek, és a felperes egyetlen olyan érvet sem terjesztett elő, amely cáfolná e megállapítást. Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy ha E. A. célja kizárólag az európai uniós és nemzeti védjegyekből álló portfóliója kiterjesztése lett volna, az ilyen védjegyek lajstromoztatására kellett volna szorítkoznia ahelyett, hogy olyan nemzeti védjegybejelentések láncolatát indította el, amelyeket nem vizsgáltak, és később töröltek amiatt, hogy a felperes nem fizette meg a bejelentési díjakat.

54 Ennélfogva arra kell következtetni, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg azt, hogy az E. A. és a hozzá kapcsolódó társaságok által tett lépések nem tekinthetők olyan tevékenységgel egyenértékűnek, amelyet egy védjegyügynökség jogszerűen gyakorolhat, hanem E. A. számára blokkoló helyzet biztosítására irányulnak a 207/2009 rendelet 29. cikkének (1) bekezdésében előírt hat hónapos megfontolási időt, és az e rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt ötéves türelmi időt meghaladó időtartamra.

55 A felperes által előterjesztett egyetlen más érv sem alkalmas arra, hogy ezt a következtetést kétségbe vonja.

56 Elsősorban el kell utasítani a felperes arra alapított érvét, hogy a valóságban a védjegybejelentések száma nem felelt meg a külön bejelentett védjegyek számának, amely sokkal alacsonyabb. Ezen érv inkább a fellebbezési tanács megállapításait erősíti meg. Valamely védjegyügynökség jogszerű tevékenységének gyakorlásához ugyanis nem szükséges azonos védjegyre vonatkozó védjegybejelentések sokaságát benyújtani, amint azt E. A. tette.

57 Másodsorban, a felperes arra hivatkozik, hogy a „kifejlesztett védjegyek” nagy részét ténylegesen lajstromozták. A beavatkozó fél érveivel ellentétben E. A. és a hozzá kapcsolódó társaságok nem csupán 90, hanem 200 lajstromozott európai uniós védjeggyel rendelkeznek. E. A. folyamatosan arra törekedett, hogy amennyire jogi és gazdasági szempontból lehetséges volt, az általa fejlesztett valamennyi védjegyet lajstromoztassa.

58 E tekintetben először is az arra alapított érvet illetően, amely szerint E. A. az általa fejlesztett valamennyi védjegy lajstromoztatására törekedett, elegendő megjegyezni egyrészt azt, hogy a fellebbezési tanács megállapításai szerint az E. A.-nak tulajdonítható védjegybejelentések nagy részét nem vizsgálták, és azok nem vezettek sikerre amiatt, hogy a bejelentési díjakat nem fizették meg, másrészt azt, hogy a felperes e megállapításokat nem vitatta részletesen.

59 Másodszor, az sem cáfolja a fellebbezési tanács megállapításait, hogy bizonyos számú védjegyet végül E. A. vagy a hozzá kapcsolódó társaságok nevére lajstromoztak. A fellebbezési tanács által megállapított visszaélésszerű bejelentési stratégia ugyanis maga után vonja azt, hogy abban az időpontban, amikor E. A. úgy dönt, hogy kihasználja blokkoló helyzetét, európai uniós védjegybejelentést tesz, elsőbbséget igényelve a nemzeti védjegybejelentések láncolatának utolsó láncszeme alapján.

60 Harmadszor, az E. A.-nak vagy a hozzá kapcsolódó társaságoknak tulajdonítható védjegyek pontos számát illetően meg kell jegyezni, hogy a fellebbezési tanács megállapításai egyrészt a védjegybejelentések, másrészt a lajstromozott védjegyek nagyságrendjének összehasonlításán alapultak. Márpedig még ha feltételezzük is, hogy 200 védjegyet lajstromoztak, amint azt a felperes állítja, a nemzeti védjegybejelentések száma – azaz több mint 3000 – és a végül lajstromozott védjegyek száma közötti eltérés jelentős marad. Mindenesetre rá kell mutatni arra, hogy a felperes nem terjeszt elő olyan bizonyítékot, amely lehetővé tenné annak alátámasztását, hogy a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában 200 lajstromozott védjegyet lehetne E. A.-nak tulajdonítani.

61 Ezért ezt az érvelést szintén el kell utasítani.

62 Harmadsorban a felperes azon érve sem alkalmas a fellebbezési tanács megállapításait befolyásoló mérlegelési hiba bizonyítására, amely szerint védjegybejelentéseket részben amiatt nem tartott fenn, mivel a piac nem fejlődött az általában elvárt módon, vagy mivel kiderült, hogy a választott név nem illett a szóban forgó árukhoz vagy szolgáltatásokhoz. Ugyanez vonatkozik az arra alapított érvre is, hogy bizonyos ágazatokban nehéz korábbi jogokkal nem ütköző szómegjelölést találni. Ezen érvek ugyanis nem alkalmasak az ugyanazon megjelölésre vonatkozó nemzeti védjegybejelentések láncolatának igazolására.

63 Ennélfogva el kell utasítani a felperes arra alapított valamennyi érvét, hogy az E. A.-nak tulajdonítható német és osztrák védjegybejelentések sokasága az E. A. által követett jogszerű üzleti modell alapján igazolható.

– E. A.-val kapcsolatos, és a fellebbezési tanács által figyelembe vett más ügyekről

64 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács azon következtetése, amely szerint a fellebbezési tanács előtt a jelen ügyben felmerült helyzet (fenti 38. és 39. pont) nem a véletlen műve, téves. Mindenekelőtt a fellebbezési tanács által említett öt ügy mindegyikében E. A. csak azt követően szerzett tudomást valamely harmadik személy által benyújtott európai uniós védjegybejelentésről, hogy ő maga benyújtotta az európai uniós védjegybejelentést. Ezt követően a fellebbezési tanács maga említett másik három ügyet, amelyekben E. A. a felszólalást a harmadik személyek által benyújtott védjegybejelentés időpontja előtt már lajstromozott védjegyre alapította. Egyébiránt e három ügy léte bizonyítja, hogy E. A. nem várta meg azonos vagy hasonló védjegybejelentés harmadik személy általi benyújtását azelőtt, hogy ő maga kérte volna európai uniós védjegy lajstromozását, és e védjegy számára valamely nemzeti védjegybejelentés alapján elsőbbséget igényelt volna. Ezenkívül a fellebbezési

tanács által említett ügyek száma korlátozott a 2001. eleje óta benyújtott védjegybejelentések számához és a több mint 200 lajstromozott európai uniós védjegy számához képest. Továbbá a fellebbezési tanács által említett öt eljárás kivételt képez, és véletlenről van szó. Végül a 207/2009 rendelet 75. cikkének második mondata értelmében a fellebbezési tanácsnak e tekintetben meg kellett volna hallgatnia a felperest a megtámadott határozat elfogadása előtt.

65 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja ezen érveket.

66 Először is meg kell vizsgálni a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított kifogást.

67 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 75. cikkének második mondata szerint az EUIPO határozatai csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni.

68 Márpedig a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 31. és 32. pontjában említett VORTEX, ROCKY és FORERUNNER védjegyekre vonatkozó három ügyet illetően meg kell állapítani, hogy 2011. május 2-i törlési kérelmében a beavatkozó fél előadta, hogy E. A. védjegyütközéssel járó ügyekben volt érintett, és rendszeresen igényelt elsőbbséget európai uniós védjegybejelentések számára nemzeti védjegybejelentések alapján. Ezzel összefüggésben az említett kérelem 4c. és 6. számú mellékletében a beavatkozó fél nagyszámú, e gyakorlattal érintett megjelölésre hivatkozott, amelyek közé tartozik a VORTEX, a ROCKY és a FORERUNNER megjelölés. E védjegyek tekintetében tehát a felperesnek és elődjeinek lehetősége volt nyilatkozni az EUIPO előtti eljárásban.

69 Mivel a felperes azt állítja, hogy ha tudta volna, hogy a megtámadott határozatban a fellebbezési tanács e védjegybejelentéseket a Copernicus rosszhiszeműségét alátámasztó körülményként veszi figyelembe, mindenképpen nyilatkozott volna e tekintetben, elegendő emlékeztetni arra, hogy a 207/2009 rendelet 75. cikkének második mondata értelmében vett meghallgatáshoz való jog valamennyi olyan ténybeli vagy jogi elemre kiterjed, amelyek a határozat alapját képezik, de nem terjed ki a hatóság által elfogadni szándékozott végső állásfoglalásra (lásd ebben az értelemben: 2006. szeptember 7-i L & D kontra OHII - Sämann [Aire Limpio] ítélet, T-168/04, EU:T:2006:245, 116. pont). Következésképpen ezt az érvet szintén el kell utasítani.

70 Másodszor meg kell vizsgálni a felperes arra alapított érvét, hogy mivel a jelen ügyben és a VORTEX, a ROCKY és a FORERUNNER védjegyekre vonatkozó három ügyben felmerült helyzet a véletlen műve, E. A. a védjegybejelentése időpontjában nem tudott harmadik személyek által benyújtott védjegybejelentésekről.

71 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 207/2009 rendelet 29. cikke értelmében valamely nemzeti védjegy bejelentője a nemzeti védjegybejelentés bejelentési napjától számított hat hónapos megfontolási időn belül kétségkívül elsőbbséget igényelhet egy európai uniós védjegybejelentés számára. Elméletileg tehát lehetséges az, hogy e megfontolási idő alatt harmadik személy azonos vagy hasonló megjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozását kérje, és a nemzeti védjegy bejelentője – anélkül, hogy az említett kérelemről tudomása lenne – maga is egy európai uniós védjegybejelentés benyújtásáról, és e védjegybejelentés számára elsőbbség igényléséről döntsön.

72 Mindazonáltal, amint a fenti 42–63. pontban kifejtettük, a jelen ügy körülményei között a fellebbezési tanács joggal állapította meg azt, hogy az E. A. által létrehozott nemzeti védjegybejelentési láncolat célja számára blokkoló helyzet biztosítása volt, amelyet harmadik személyek védjegybejelentéseivel szembeni felszólaláshoz használt fel. Ilyen körülmények között és tekintettel arra, hogy e helyzet csak E. A.-val kapcsolatos ügyekben merült fel, a fellebbezési tanács megalapozottan állapította meg azt, hogy nem a véletlen művéről van szó.

73 A felperes egyetlen érve sem alkalmas arra, hogy ezt a következtetést kétségbe vonja.

74 Először is a felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megállapításaival ellentétben bizonyos esetekben E. A. felszólalását már lajstromozott európai uniós védjegyekre alapította.

75 Ezen érvet a fellebbezési tanács által a megtámadott határozatban említett VORTEX, ROCKY és FORERUNNER védjegyekre vonatkozó ügyeket illetően el kell utasítani. Ezen ügyekben ugyanis a felszólalást későbbi védjegybejelentési kérelmekre alapították, de korábbi védjegybejelentés alapján igényeltek elsőbbséget.

76 Ily módon a ROCKY védjegyre vonatkozó ügyben (R 2147/2010–4) és a VORTEX védjegyre vonatkozó ügyben (R 512/2011–4) a felszólalást későbbi európai uniós védjegybejelentésekre alapították, de korábbi német védjegybejelentések alapján igényeltek elsőbbséget.

77 A FORERUNNER védjegyre vonatkozó ügyet (R 2000/2010–4) illetően meg kell jegyezni, hogy ebben az ügyben a felszólalás kétségkívül egy osztrák védjegybejelentésen, nem pedig egy európai uniós védjegybejelentésen alapult. Mindazonáltal a jelen ügyben alkalmazotthoz nagyon hasonló megközelítésről volt szó, mivel az egyetlen különbség az volt, hogy a felperes a felszólalást közvetlenül az osztrák védjegybejelentésre alapította ahelyett, hogy egy európai uniós védjegybejelentésre alapította volna, és elsőbbséget az említett nemzeti védjegybejelentés alapján igényelt.

78 Ezzel összefüggésben el kell utasítani a felperes arra alapított érvét, hogy egy szintén a VORTEX védjegyre vonatkozó másik ügyben (R 1496/2011–4) a felszólalást egy lajstromozott európai uniós védjegyre alapították. E tekintetben elegendő megállapítani, hogy ebben az ügyben az említett védjegyet már az E. A. által a fenti 76. pontban említett korábbi ügyben (R 512/2011–4) követett bejelentési stratégia nyomán lajstromozták. Következésképpen ezen érv nem alkalmas annak bizonyítására, hogy E. A. a VORTEX európai uniós védjegyet illetően nem folytatott visszaélésszerű bejelentési stratégiát.

79 Másodszor, a felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács által említett ügyek száma korlátozott. E tekintetben egyrészt meg kell jegyezni, hogy mivel a fellebbezési tanács megállapította, hogy a szóban forgó helyzet az E. A.-val kapcsolatos ügyek kivételével nem merült fel előtte, az, hogy a fellebbezési tanács által említett ügyek száma korlátozott, nem alkalmas a fellebbezési tanács azon megállapításának cáfolására, amely szerint nem lehetett szó véletlenről. Másrészt feltéve, hogy más esetekben a felperes esetleg olyan védjegyre alapította felszólalását, amelyet anélkül lajstromoztak, hogy e lajstromozást a fellebbezési tanács által megállapított visszaélésszerű bejelentési stratégiával lehetne kapcsolatba hozni, ez nem alkalmas a fellebbezési tanács azon következtetésének kétségbe vonására, amely szerint E. A. a VORTEX, a ROCKY, a FORERUNNER védjegyeket és a vitatott védjegyet illetően ilyen stratégiát követett.

80 Mivel a fellebbezési tanács azon következtetése, amely szerint a jelen ügyben felmerült helyzet nem a véletlen műve, megerősíthető a VORTEX, a ROCKY és a FORERUNNER védjegyekre vonatkozó megállapításai alapján, a felperesnek a fellebbezési tanács ANDROMEDA és DORADO JUMP IN THE AIR védjegyekre vonatkozó kiegészítő megállapításaival kapcsolatos érveit mint hatástalanokat el lehet utasítani. Ugyanis még ha azt feltételezzük is, hogy ezen érvek megalapozottak, nem alkalmasak a fellebbezési tanács azon megállapításának kétségbe vonására, amely szerint az előtte felmerült helyzet nem a véletlen műve.

81 Ennélfogva el kell utasítani a fellebbezési tanács azon megállapítására irányuló valamennyi érvet, amely szerint E. A. harmadik személyek védjegybejelentéseivel szembeni felszólalásra irányuló bejelentési stratégiát folytatott.

A vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentésről

82 A felperes a fellebbezési tanács azon megállapításának megalapozottságát is vitatja, amely szerint a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés a fent említett visszaélésszerű bejelentési stratégiába illeszkedett.

83 Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy – amint a fenti 39. pontban kifejtettük – a fellebbezési tanács megállapításaiból kitűnik, hogy 2005-től kezdődően E. A. LUCEO német és osztrák védjegybejelentések láncolatát indította el, a „márciusban Ausztriában, szeptemberben Németországban" félévenkénti rendszert követve. A fellebbezési tanács álláspontja szerint a Copernicus a vitatott védjegy lajstromozását a beavatkozó fél által benyújtott LUCEA LED európai uniós védjegybejelentésre válaszul kérte, és a Copernicus kérelmének egyetlen célja a LUCEA LED európai uniós védjegy lajstromozásával szembeni felszólalás volt. Ezzel összefüggésben a fellebbezési tanács többek között azon körülményeket vette figyelembe, amelyek szerint egyrészt a LUCEA LED európai uniós védjegybejelentés beavatkozó fél általi benyújtásáig E. A. beérte a LUCEO nemzeti védjegybejelentések egymást követő benyújtásával, míg az említett védjegybejelentést követően E. A. kérte a vitatott védjegy lajstromozását és arra felszólalást alapított, másrészt, az ilyen eljárás megfelelt visszaélésszerű bejelentési stratégiájának.

84 A felperes úgy ítéli meg, hogy e megállapítások tévesek. A vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentésnek nem volt célja a beavatkozó fél által benyújtott LUCEA LED európai uniós védjegybejelentés „rövidre zárása".

85 Elsősorban a felperes arra hivatkozik, hogy a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés csupán az E. A. által követett jogszerű üzleti modell kifejeződése, amely európai uniós védjegyek portfóliójának létrehozásában áll az említett védjegyek harmadik személyek számára történő értékesítése céljából. E. A. a vitatott védjegyet nemzeti védjegybejelentések révén fejlesztette azon árujegyzék módosításával, amely tekintetében a lajstromozást kérték, mielőtt e védjegyet kiterjesztett és korszerűsített formában beillesztette volna portfóliójába.

86 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja ezen érveket.

87 E tekintetben meg kell jegyezni először is, hogy a megtámadott határozat 36. és 43. pontjában a fellebbezési tanács megállapítása szerint E. A. maga is rámutatott arra, hogy személy szerint nem akarta használni a vitatott védjegyet, és nem tudta megjelölni azon ügyfelek számát, akik kifejezték az e védjegy iránti érdeklődésüket. E. A. nem terjeszt elő olyan érvet, amely alkalmas lenne annak bizonyítására, hogy e megállapítás téves.

88 Másodszor, a felperes nem terjeszt elő olyan érvet, amely alkalmas lenne annak bizonyítására, hogy a LUCEO nemzeti védjegybejelentések láncolata egy jogszerű üzleti modell követésére tekintettel indokolt. Ellenkezőleg, amint a fenti 46–52. pontban kifejtettük, E. A. lépései nemcsak hogy nem tekinthetők a vitatott védjegy fejlesztésének, hanem a LUCEO megjelölés kisajátítására irányulnak a 207/2009 rendelet 29. cikkének (1) bekezdése által előírt hat hónapos megfontolási idő és az ugyanezen rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja által előírt ötéves türelmi idő megkerülésével.

89 Ennélfogva ezen érvet el kell utasítani.

90 Másodsorban a felperes arra hivatkozik, hogy abban az időpontban, amikor a Copernicus a vitatott védjegy vagy a LUCEO osztrák védjegy lajstromozását kérte, nem volt tudomása a LUCEA LED védjegybejelentésről, tehát a két védjegybejelentés között semmilyen kapcsolat nem állt fenn.

91 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja ezen érveket.

92 E tekintetben elöljáróban meg kell állapítani, hogy a felperesnek a Copernicus tudomásának hiányára alapított érve a védjegybejelentőnek a védjegybejelentés benyújtása időpontjában fennálló szándékára vonatkozó szubjektív elemre irányul. Márpedig a fenti 31. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a bejelentő rosszhiszeműségének fennállását rendszerint objektív szempontokra tekintettel kell megállapítani.

93 Meg kell jegyezni azt is, hogy a fellebbezési tanács megállapította olyan objektív körülmények fennállását, amelyek erőteljesen amellett szólnak, hogy a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentésre a LUCEA LED európai uniós védjegybejelentés beavatkozó fél általi benyújtására válaszul került sor.

94 Ezen ítélkezési gyakorlat és ezen körülmények figyelembevételével kell megvizsgálni a felperes annak bizonyítása céljából előadott érveit, hogy nem állt fenn kapcsolat a LUCEA LED európai uniós védjegybejelentés beavatkozó fél általi benyújtása és a Copernicus vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentése között.

95 Először is a felperes előadja, hogy a LUCEO osztrák védjegybejelentés benyújtásának időpontjában a beavatkozó fél még nem kérte a LUCEA LED európai uniós védjegy lajstromozását, tehát a Copernicusnak arról nem lehetett tudomása.

96 E tekintetben emlékeztetni kell arra, amint a fenti 38. és 41–81. pontban kifejtettük, hogy az E. A. által követett visszaélésszerű bejelentési stratégia alapján német és osztrák védjegybejelentéseket nyújtottak be annak céljából, hogy számára blokkoló helyzetet biztosítsanak, amelyet harmadik személyek által benyújtott azonos vagy hasonló megjelölésekre vonatkozó esetleges védjegybejelentésekkel szembeni felszólaláshoz használt fel.

97 Következésképpen az a körülmény, hogy a Copernicus vagy E. A. a LUCEO osztrák védjegy lajstromozása iránti kérelem benyújtásának időpontjában nem tudott a LUCEA LED európai uniós védjegybejelentés létéről, nem zárja ki azt a megállapítást, amely szerint a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentésre, amely számára a LUCEO osztrák védjegybejelentés alapján elsőbbséget igényeltek, a LUCEA LED európai uniós védjegybejelentésre válaszul került sor.

98 Másodszor el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a 2009. március 16-i LUCEO osztrák védjegybejelentés bejelentési díját nem fizették meg, mivel abban az időpontban E. A. már elhatározta a vitatott védjegybejelentés benyújtását. E tekintetben elegendő megállapítani, hogy E. A. az előző kilenc LUCEO német és osztrák védjegybejelentés során sem fizette meg a bejelentési díjat, anélkül, hogy azután a vonatkozó megfontolási idő végén LUCEO európai uniós védjegybejelentést tett volna.

99 Harmadszor a felperes arra hivatkozik, hogy a vitatott védjegy lajstromozása iránti kérelmet nem a beavatkozó fél védjegybejelentésére válaszul nyújtotta be, hanem amiatt, mivel az európai uniós védjegy számára elsőbbség igénylésére nyitva álló megfontolási idő lejárt volna.

100 Ez az érv sem meggyőző.

101 Egyrészt meg kell jegyezni, hogy a korábbi LUCEO német és osztrák védjegybejelentések esetén E. A. hagyta eltelni a hat hónapos megfontolási időt anélkül, hogy európai uniós védjegybejelentést nyújtott volna be, és csupán egy másik nemzeti védjegybejelentés benyújtására szorítkozott a blokkoló helyzete fenntartása céljából.

102 Másrészt meg kell állapítani, hogy a hat hónapos megfontolási idő végének közeledtével annak vizsgálatára irányuló megközelítés, hogy nyújtottak-e be azonos vagy hasonló védjegyek lajstromozása iránti kérelmeket, tökéletesen illeszkedett E. A. bejelentési stratégiájába. A LUCEO német és osztrák védjegybejelentések láncolata ugyanis pontosan arra irányult, hogy blokkoló helyzetet biztosítson számára a harmadik személyek által benyújtott, azonos vagy hasonló megjelölésekre vonatkozó

esetleges védjegybejelentésekkel szembeni felszólalás lehetővé tétele érdekében. E blokkoló helyzet kihasználása vagy fenntartása érdekében elegendő volt annak vizsgálata, hogy a vonatkozó megfontolási idő lejárta előtt harmadik személyek nyújtottak-e be azonos vagy hasonló védjegyek lajstromozása iránti kérelmeket.

103 Következésképpen el kell utasítani a felperes valamennyi annak bizonyítására irányuló érvét, hogy a Copernicusnak a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés benyújtásának időpontjában nem volt tudomása a LUCEA LED európai uniós védjegybejelentésről.

104 Harmadsorban a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács nem vette kellőképpen figyelembe azt, hogy a Copernicus a 2009. március 16-i LUCEO osztrák védjegybejelentés alapján is felszólalhatott volna, ami kevésbé költséges és biztosabb lett volna.

105 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja ezen érvet.

106 Ezen érvet szintén el kell utasítani.

107 Nem kérdőjelezhetők meg ugyanis az amellett szóló körülmények, hogy a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés célja a LUCEA LED európai uniós védjegybejelentés „rövidre zárása” volt. A felperes kétségkívül jogosan hivatkozik arra, hogy felszólalást közvetlenül a 2009. március 16-i LUCEO osztrák védjegybejelentésre is lehetett volna alapítani, amint ezt a felperes a fenti 77. pontban említett FORERUNNER védjegyre vonatkozó ügyben (R 2000/2010–4) tette. Meg kell azonban állapítani, hogy a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés alkalmas volt arra, hogy erősítse E. A.-nak a beavatkozó féllel szembeni blokkoló helyzetét, mivel európai uniós védjegyként az Európai Unió egészét lefedte, tehát lehetővé tette E. A. számára az európai uniós tagállamok védjegyhivatalaihoz benyújtott nemzeti védjegybejelentésekkel szembeni felszólalást is.

108 Következésképpen a felperes által előterjesztett egyetlen érv sem alkalmas annak bizonyítására, hogy a fellebbezési tanács azon megállapításai, amelyek szerint a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés az E. A. által követett visszaélésszerű bejelentési stratégiába illeszkedett, és célja a beavatkozó fél által benyújtott LUCEA LED európai uniós védjegybejelentés „rövidre zárása” volt, tévesek. Ellenkezőleg, a Copernicus vitatott védjeggyel kapcsolatos magatartása egyértelműen bizonyítja az E. A. által folytatott visszaélésszerű bejelentési stratégia működését, amely a fenti 42–63. pontban kifejtett indokok miatt nem tekinthető a 207/2009 rendelet célkitűzéseivel összeegyeztethetőnek.

b) A vitatott védjegy használatáról

109 A fellebbezési tanács által figyelembe vett második körülmény az a mód, ahogyan E. A. a vitatott védjegyet használta. A megtámadott határozat 36. és 43. pontjában a fellebbezési tanács megjegyezte, hogy egyrészt E. A. előadta, hogy ő maga nem akarta használni a vitatott védjegyet, és nem tudta megjelölni azon ügyfelek számát, akik kifejezték az e védjegy iránti érdeklődésüket, másrészt a beavatkozó féltől 75 000 euró megfizetését kérte. A fellebbezési tanács ebből azt a következtetést vonta le, hogy e fizetés iránti kérelem volt a vitatott védjegy használatára vonatkozó egyetlen lehetőség. Ezzel összefüggésben a fellebbezési tanács kifejtette, hogy ezen összeget össze kell hasonlítani a vitatott védjeggyel kapcsolatban megfizetett hivatali díjak összegével.

110 A felperes álláspontja szerint a fellebbezési tanács ezen megállapításai tévesek.

111 Elsősorban a felperes vitatja a fellebbezési tanácsnak a vitatott védjegy gazdasági hasznosítására vonatkozó megállapításait. E tekintetben a fellebbezési tanács előadja, hogy E. A. a felszólalási eljárás keretében nem terjesztett elő pénzbeli ellentételezés iránti kérelmet. A felperes – annak érdekében, hogy megvédje jogait, és ne tűnjön tétlennek – csak azt követően kérte a beavatkozó felet tevékenysége

abbahagyására, miután az említett eljárás a számára sikerrel végződött. E. A. csak azt követően kérte a 75 000 euró összeget, miután a beavatkozó fél felajánlotta, hogy megvásárolja a vitatott védjegyet 15 000 euróért. Nem várta meg nyugodtan és titokban, hogy a beavatkozó fél árui tekintetében elkezdje használni a LUCEA LED védjegyet, sem pedig azt, hogy a beavatkozó fél árui tekintetében hosszabb ideig használja az említett védjegyet, hogy kártérítést követelhessen. Ennélfogva téves az a megállapítás, hogy a vitatott védjegy lajstromozásának egyetlen célja az volt, hogy pénzt csikarjon ki az ellenérdekű féltől. Egyébiránt a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács által említett más esetek, amelyek E. A.-nak tulajdonítható egyéb védjegyekre vonatkoznak, olyan közigazgatási eljárások, amelyeket kizárólag azon védjegyek oltalmával kapcsolatos jogok megőrzése céljából indítottak, amelyekkel E. A. vagy valamelyik társasága rendelkezik. Nem polgári eljárásokról van szó, és más felektől nem kértek semmilyen összeget.

112 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja ezen érveket.

113 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes egyetlen, a fellebbezési tanács azon megállapításait befolyásoló mérlegelési hiba bizonyítására irányuló érvet sem terjeszt elő, amelyek szerint egyrészt E. A.-nak nem állt szándékában a vitatott védjegyet használni, másrészt, a vitatott védjegy iránt érdeklődést mutató harmadik személy nem volt azonosítható. A felperes különösen nem terjeszt elő azt bizonyító körülményt, hogy a LUCEA LED európai uniós védjegybejelentést megelőző években az egymást követő LUCEO nemzeti védjegybejelentések felkeltették volna harmadik személyek érdeklődését. Meg kell tehát állapítani azt, hogy a felperes nem terjeszt elő kielégítő magyarázatot arra a módra vonatkozóan, ahogyan E. A. a vitatott védjegy használatát elképzelte, amennyiben az nem a beavatkozó fél által benyújtott védjegybejelentéshez hasonló, azonos vagy hasonló megjelölésekre vonatkozó esetleges védjegybejelentések megakadályozása volt.

114 Egyébiránt az arra alapított érvek, amelyek szerint egyrészt E. A. csak azt követően kérte egy összeg megfizetését a beavatkozó féltől, miután a felszólalási eljárás számára sikerrel végződött, másrészt E. A. nem várt tovább szándéka egyértelművé tételével, nem alkalmasak a fellebbezési tanácsnak a vitatott védjegy gazdasági hasznosítására vonatkozó megállapításainak kétségbe vonására. Ezzel összefüggésben többek között meg kell jegyezni azt, hogy az, hogy E. A. számára a felszólalási osztály előtti eljárás sikerrel végződött, megerősítette helyzetét a beavatkozó féllel való pénzügyi megállapodás tárgyalását illetően.

115 Ezenkívül a többi védjegyre vonatkozó érveket illetően meg kell állapítani, hogy a felperes nem fejtette ki, hogy E. A. milyen módon tervezte e védjegyek használatát, amennyiben e használat nem abban állt, hogy e védjegyek alapján felszólal azonos vagy hasonló védjegyek lajstromozásával szemben, és gazdasági hasznot húz az említett blokkoló helyzetből. A felperes ugyanis nem terjeszt elő olyan érvet, amely lehetővé tenné annak bizonyítását, hogy E. A.-nak szándékában állt e védjegyek használata, vagy harmadik személyek érdeklődést fejeztek ki az említett védjegyek iránt. E következtetést nem kérdőjelezi meg az a körülmény, hogy a fellebbezési tanács által hivatkozott ügyek felszólalási eljárások. E. A. vitatott védjeggyel kapcsolatos eljárása ugyanis bizonyítja azt, hogy abban az esetben, ha számára a felszólalási eljárás sikerrel végződött volna, kész lett volna arra, hogy felszólítást küldjön az azonos vagy hasonló megjelölések használata miatt, és tárgyalásokba bocsátkozzon.

116 Következésképpen a fellebbezési tanácsnak a vitatott védjegy gazdasági hasznosítására vonatkozó megállapításaival kapcsolatos valamennyi kifogást el kell utasítani.

117 Másodsorban a felperes előadja, hogy a fellebbezési tanács megállapításaival ellentétben a nemzeti védjegybejelentések nem ingyenesek. Ausztriában iratkezelési díjat kellett fizetni a védjegybejelentés benyújtásakor attól függetlenül, hogy végül a védjegyet lajstromozzák-e. E. A. összesen hat számjegyű összegben fizetett díjakat a különböző védjegyhivataloknak védjegyek lajstromozásáért, valamint olyan védjegyek kapcsán, amelyek tekintetében az eljárást nem folytatták a lajstromozásig.

118 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja ezen érveket.

119 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy a felperes nem terjeszt elő olyan konkrét bizonyítékot, amely lehetővé tenné azon összegek megállapítását, amelyeket a német védjegybejelentésekért fizetett.

120 Másodszor, az osztrák védjegybejelentésekért fizetett díjakat illetően meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 40. pontjában elismerte, hogy Ausztriában a hivatalos formanyomtatványok benyújtását iratkezelési díj terheli. Következésképpen a felperes állításával ellentétben a megtámadott határozatból nem lehet arra következtetni, hogy a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy az osztrák védjegybejelentések tekintetében ilyen díjakat nem fizettek.

121 E következtetést nem kérdőjelezi meg az, hogy a megtámadott határozat 21. pontjában a fellebbezési tanács utalt az E. A. által követett visszaélésszerű bejelentési stratégia „ingyenes” jellegére. A fellebbezési tanács ezen álláspontját ugyanis a megtámadott határozat 40. pontjában szereplő megállapításával együttesen kell értelmezni, amely pontban a fellebbezési tanács elismerte, hogy az osztrák védjegybejelentések tekintetében iratkezelési díjat kell fizetni. A fellebbezési tanács az E. A. által követett visszaélésszerű bejelentési stratégia „ingyenes” jellegére utalással tehát annak megállapítására szorítkozott, hogy az E. A. által követett visszaélésszerű bejelentési stratégia lehetővé tette E. A. számára azt, hogy ne fizesse meg a bejelentési díjakat a német és osztrák védjegybejelentések tekintetében, mivel e két tagállam szabályozása nem követeli meg az ilyen díjaknak a védjegybejelentés benyújtásának időpontjában történő megfizetését.

122 Ezzel összefüggésben meg kell jegyezni azt is, hogy maga a felperes is elismeri, hogy a bejelentési díjaknak a német és osztrák védjegybejelentések tekintetében történő meg nem fizetése lehetővé tette számára a bejelentési stratégiája nyomában felmerült költségek csökkentését. Márpedig meg kell állapítani azt, hogy ez megerősíti a fellebbezési tanács következtetéseit. Ugyanis mivel e stratégia alapján E. A. és a hozzá kapcsolódó társaságok valamely európai uniós védjegy lajstromozását csak akkor kérték, amikor harmadik személy azonos vagy hasonló európai uniós védjegybejelentést nyújtott be, és amikor erre nem került sor, német és osztrák védjegybejelentések egymást követő benyújtására szorítkoztak a bejelentési díjak megfizetése nélkül, csökkenteni tudták az említett bejelentési stratégiából eredő költségeket a 207/2009 rendelet 29. cikkében előírt hat hónapos megfontolási idő és az ugyanezen rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt türelmi idő megkerülésével. Ily módon a vitatott védjegyet illetően E. A. semmilyen bejelentési díjat nem fizetett a tíz LUCEO német és osztrák védjegybejelentésért, és csak azután fizette meg a bejelentési díjat a vitatott védjegy lajstromozása iránti kérelem keretében, amikor a beavatkozó fél a LUCEA LED európai uniós védjegy lajstromozását kérte.

123 Harmadszor a felperesnek az E. A. által megfizetett díjak teljes összegére alapított érve nem alkalmas a fellebbezési tanácsnak a vitatott védjegy gazdasági hasznosítására vonatkozó megállapításait befolyásoló mérlegelési hiba bizonyítására.

124 Egyrészt meg kell jegyezni, hogy még azt követően is, hogy a Törvényszék felszólította a felperest az „hat számjegyű végösszeg” E. A. általi megfizetését alátámasztó bizonyítékok előterjesztésére, a felperes a díjak beszedéséről szóló, 1957. évi törvény (Gebührengesetz; BGBl. 267/1957) 2011. november 11-i változata rendelkezéseinek ismertetésére szorítkozott arra hivatkozva, hogy már nem lehetséges pontosan azonosítani a megfizetett iratkezelési díjak összegét, mivel az érintett társaságok számviteli dokumentumai már nem lelhetők fel.

125 Másrészt és mindenesetre, még ha feltételezzük is, hogy az E. A-hoz vagy a hozzá kapcsolódó társaságokhoz köthető valamennyi lajstromozásért vagy védjegybejelentésért összesen hat számjegyű összeget fizettek meg a különböző védjegyhivataloknak, ez nem alkalmas a fellebbezési tanács azon megállapításait befolyásoló hiba bizonyítására, amelyek a harmadik személyek által benyújtott azonos vagy hasonló védjegybejelentések blokkolására irányuló bejelentési stratégia létére vonatkoznak. Egy ilyen bejelentési stratégia gazdasági sikere ugyanis attól függ először is, hogy csökkenthetők-e a felmerült költségek blokkoló helyzet létrehozatala érdekében még azelőtt, hogy összeütközésre kerülne sor valamely harmadik személy védjegybejelentésével, másodszor, hogy sikerül-e szert tenni az ilyen

ütközés keretében felmerült költségeket meghaladó jövedelemre. Márpedig meg kell állapítani, hogy az E. A. által követett bejelentési stratégia az olyan előzetes védjegybejelentésekből eredő költségek csökkentésére irányult, amelyek tekintetében nem fizették meg a bejelentési díjakat, és E. A. kizárólag a vitatott védjegyet illetően kérte a beavatkozó féltől 75 000 euró - tehát egy öt számjegyű összeg - megfizetését.

126 Ennélfogva a felperes által előterjesztett egyetlen érv sem alkalmas annak bizonyítására, hogy téves a fellebbezési tanács azon megállapítása, amely szerint a vitatott védjegy használatára vonatkozó egyetlen lehetőség e védjegynek az azonos vagy hasonló védjegybejelentésekkel szembeni felszólalásra való felhasználása és e felszólalásból gazdasági haszon húzása volt.

c) Az átláthatóság hiányáról

127 A fellebbezési tanács által figyelembe vett harmadik körülmény E. A. bejelentési stratégiája átláthatóságának hiánya. Ily módon a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 21. pontjában megállapította az E. A.-nak tulajdonítható védjegybejelentések nem átlátható jellegét, és úgy ítélte meg, hogy E. A. stratégiája „zavaros helyzetet eredményez a szellemi tulajdonjogok szintjén, amely kibogozhatatlan harmadik személyek számára”. A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 51. pontjában megjegyezte, hogy a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentést harmadik személyek számára nem átlátható körülmények között nyújtották be, amelyek ellentétesek a védjegyjog alapvető szerkezetével, amely a hozzáférhető szellemi tulajdonjogok révén a jogbiztonság garantálásában áll.

128 A felperes álláspontja szerint a fellebbezési tanács ezen megállapításai tévesek.

129 Elsősorban a felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy egy „elsőbbségi csapda” létét állapította meg azon megfontolásra támaszkodva, amely szerint a nemzeti védjegybejelentéseket eltitkolták, és azok harmadik személyek számára nem voltak fellelhetők. Az „elsőbbségi csapda” kifejezés használatával a fellebbezési tanács megsértette azt az elvet, amely szerint az elsőbbség vagy a korábbi jogok megállapítása szempontjából a bejelentés benyújtásának időpontja, nem pedig az esetleges azt követő lajstromozás időpontja a meghatározó. Egyébiránt „elsőbbségi csapda” nem létezett. Először is a nyilvános, szabadon hozzáférhető online adatbázisok utalnak a védjegybejelentés tárgyát képező nemzeti védjegyekre. Következésképpen e védjegyek ingyenesen és csekély erőfeszítéssel megtalálhatók. E. A.-nak a német és osztrák védjegyek lajstromozása iránti kérelmekre vonatkozó döntése tudatos döntés volt e védjegyek láthatóságának biztosítása és a rendelkezésre álló védjegyek esetlegesen érdekelt személyekkel való megismertetése céljából. A beavatkozó félnek tehát tudomása volt a 2009. március 16-i LUCEO osztrák védjegybejelentéről, vagy legalábbis tudnia kellett volna róla. Másodszor, amennyiben a fellebbezési tanács az átláthatóság hiányára hivatkozik amiatt, hogy a felperes az elmúlt tíz év során különböző neveken jelent meg, és bizonyos védjegyeknek különböző társaságok voltak a jogosultjai ezen időszak alatt, e megállapítás nem releváns, és semmiképpen sem megalapozott.

130 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja ezen érveket.

131 Először is, amennyiben a felperes ezen érvekkel azt a megállapítást rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy a beavatkozó félhez hasonló harmadik személyek nem tudták megtalálni a LUCEO német és osztrák védjegybejelentéseket, elegendő megjegyezni, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 42. pontjában egyértelműen előadta, hogy a Copernicus rosszhiszeműségének megállapítása nem attól függ, hogy létezik-e egy „felismerhetetlen elsőbbségi csapda”. Következésképpen a felperes állításaival ellentétben a megtámadott határozat nem azon a megállapításon alapult, amely szerint harmadik személyek nem tudták megtalálni a LUCEO német és osztrák védjegybejelentéseket.

132 Másodszor meg kell vizsgálni azt, hogy a felperes által előterjesztett érvek alkalmasak-e annak bizonyítására, hogy téves a fellebbezési tanács azon megállapítása, amely szerint E. A. bejelentési stratégiája nem volt átlátható.

133 Ezzel összefüggésben a felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanácsnak nem kellett volna figyelembe vennie azt, hogy E. A.-nak tulajdonítható védjegybejelentéseket és védjegyeket egymást követően több E. A.-hoz kapcsolódó társaságra ruházták át.

134 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes kétségkívül helyesen hivatkozik arra, hogy azon védjegy jogosultja azonosításának, amelyen valamely felszólalás alapul vagy alapulhat, nincs hatása arra, hogy fennáll-e az összetéveszthetőség két védjegy között.

135 Mindazonáltal, azzal ellentétben, amit a felperes állít, ez nem jelenti azt, hogy a fenti 38. és 39. pontban bemutatott körülmények között védjegyjogok különböző társaságokra történő egymást követő átszállásai nem voltak alkalmasak arra, hogy az E. A. által követett visszaélésszerű bejelentési stratégiát harmadik személyek számára kevésbé érzékelhetővé tegyék. Ezen átszállások ugyanis azt eredményezték, hogy kevésbé volt nyilvánvaló az, hogy különböző társaságok révén egy és ugyanazon személy, mégpedig E. A. kezeli védjegybejelentések sokaságát, és hogy a jelen ügyben szereplőhöz hasonló helyzet nem a véletlen műve, hanem visszaélésszerű – német és osztrák védjegybejelentések láncolatán alapuló – bejelentési stratégia következménye.

136 E megállapítást nem kérdőjelezi meg a felperes azon érve, amely szerint a védjegybejelentők és az EUIPO megállapíthatták volna, hogy valamennyi ilyen felszólalási eljárás E. A.-nak tulajdonítható, mivel mindig ő volt megjelölve a társaságok képviselőjeként a védjegyhivatalok adatnyilvántartásaiban. Ugyanis, még ha azt feltételezzük is, hogy ez az E. A.-nak tulajdonítható védjegyekre vagy védjegybejelentésekre vonatkozó valamennyi ügy esetében lehetséges lett volna, beleértve azokat, amelyeket a bejelentési díj meg nem fizetése miatt töröltek, ez nem változtatna azon, hogy az átszállások – legalábbis első látásra – kevésbé nyilvánvalóvá tették azt, hogy a szóban forgó felszólalási eljárások egyetlen személy által irányított visszaélésszerű bejelentési stratégia kifejeződései.

137 Ezzel összefüggésben meg kell jegyezni azt is, hogy annak ellenére, hogy a Törvényszék felhívta a felperest azon indokok ismertetésére, amelyek miatt egymást követő átszállásokra került sor, a felperes e tekintetben nem mutatott be konkrét érveket, hanem annak elvont módon történő állítására szorítkozott, hogy az átszállásokra a vállalkozás szervezetéhez és műszaki igazgatásához kapcsolódó belső okok miatt került sor.

138 E megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács nem követett el mérlegelési hibát, amikor a védjegyek és védjegybejelentések egymást követő átszállását olyan körülményként vette figyelembe, amely befolyásolta az E. A. és a hozzá kapcsolódó társaságok által tett lépések átláthatóságát.

139 Harmadszor azon érvet illetően, amely szerint a beavatkozó félnek meg kellett volna tudnia találni a LUCEO nemzeti védjegybejelentéseket, meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács helyesen jegyezte meg azt, hogy a német és osztrák védjegybejelentések váltogatása és az e bejelentésekre vonatkozó bejelentési díjak meg nem fizetése E. A. eljárását harmadik személyek számára kevésbé átláthatóvá tették. Ugyanis egy harmadik személy valamely olyan német vagy osztrák védjegybejelentés felfedezése után, amely tekintetében a bejelentési díjat nem fizették meg, kétségkívül azt várhatta, hogy e díjat még megfizetik, és a védjegyet lajstromozzák. Mindazonáltal nem várhatta észszerűen azt, hogy e díjat nem fizetik meg, és éppen a 207/2009 rendelet 29. cikkében előírt megfontolási idő lejárta előtt valamely más tagállamban egy másik LUCEO nemzeti védjegybejelentést nyújtanak be, mivel az ilyen magatartás a fenti 51. és 52. pontban bemutatott indokok miatt ellentétes a 207/2009 rendelet szellemével.

140 Negyedszer az arra alapított érvet illetően, hogy a fellebbezési tanács megsértette azon elvet, amely szerint az elsőbbség megállapítása céljából a bejelentés benyújtásának időpontja, nem pedig az azt követő esetleges lajstromozás időpontja a meghatározó, elegendő megállapítani azt, hogy a fellebbezési tanács annak vizsgálatára szorítkozott, hogy a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés

benyújtásának időpontjában a Copernicus rosszhiszemű volt-e, amint arról a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja rendelkezik. A felperes állításával ellentétben a fellebbezési tanács tehát nem a bejelentést követő esetleges lajstromozás időpontjára támaszkodott.

141 A fenti megfontolásokra tekintettel arra kell következtetni, hogy a felperes által előterjesztett érvek nem alkalmasak a fellebbezési tanács azon megállapítását befolyásoló mérlegelési hiba fennállásának bizonyítására, amely szerint a védjegyek és védjegybejelentések különböző társaságokra történő egymást követő átszállásai, a német és osztrák védjegybejelentések váltogatása és az e bejelentésekre vonatkozó díjak meg nem fizetése E. A. visszaélésszerű bejelentési stratégiáját harmadik személyek számára kevésbé átláthatóvá tették.

142 Másodsorban a felperes a fellebbezési tanácsnak az E. A. visszaélésszerű bejelentési stratégiája átláthatóságának hiányával kapcsolatos más megfontolásai vitatására irányuló érveket terjeszt elő, amelyek az elsőbbség igénylésének megállapításához szükséges okirati bizonyítékok benyújtására és a német védjegybejelentések alapjául szolgáló akták hozzáférhetőségére vonatkoznak. Ezzel összefüggésben a felperes a 207/2009 rendelet 75. cikke második mondatának megsértésére is hivatkozik, mivel a fellebbezési tanács nem adott lehetőséget számára az e tekintetben történő nyilatkozattételre. Ezen érveket az alábbi 152–156. pontban vesszük figyelembe.

3. *A fellebbezési tanácsnak a Copernicus rosszhiszeműségével kapcsolatos következtetésére vonatkozó érvekről*

143 A fenti megfontolások figyelembevételével kell megvizsgálni a felperes azon érveit, amelyek szerint a fellebbezési tanácsnak nem volt joga arra következtetni, hogy a vitatott védjegybejelentéssel összefüggő körülményekre tekintettel a Copernicust rosszhiszeműnek kell tekinteni.

144 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy – amint a fenti 37–108. pontban bemutattuk –, a felperes nem terjesztett elő a fellebbezési tanács azon megállapításának vitatására alkalmas érveket, amely szerint a Copernicus védjegybejelentése visszaélésszerű bejelentési stratégiába illeszkedett, amely nemzeti védjegybejelentések egymást követő benyújtásából állt, és célja E. A. számára blokkoló helyzet biztosítása volt, amelyet E. A. harmadik személyek által benyújtott azonos vagy hasonló megjelölésekre vonatkozó esetleges védjegybejelentésekkel szembeni felszólaláshoz használt fel, elsőbbséget igényelve egy európai uniós védjegybejelentés számára. Másodszor meg kell állapítani, hogy a felperes egyetlen érve sem alkalmas azon megállapítás befolyásolására, amely szerint egy ilyen magatartás nincs összhangban a 207/2009 rendelet céljaival, mivel e magatartás az említett rendelet 29. cikkében előírt hat hónapos megfontolási idő és 51. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt türelmi idő megkerülésére irányul. Harmadszor, amint a fenti 109–126. pontból kitűnik, a felperes nem hivatkozott olyan érvekre, amelyek alkalmasak lennének a fellebbezési tanács azon megállapításának cáfolására, amely szerint a Copernicus a vitatott védjegyet úgy kívánta használni, hogy felszólal a beavatkozó fél védjegybejelentéséhez hasonló védjegybejelentésekkel szemben, és e felszólalásból gazdasági hasznot húz. Negyedszer, amint a fenti 127–141. pontban előadtuk, a felperes érvei nem alkalmasak a fellebbezési tanács azon megállapítása megalapozottságának kétségessé tételére, amely szerint bizonyos körülmények – nevezetesen a védjegyek és védjegybejelentések különböző társaságokra történő egymást követő átszállásai, a német és osztrák védjegybejelentések váltogatása és a bejelentési díjak meg nem fizetése – azt eredményezték, hogy E. A. visszaélésszerű bejelentési stratégiája harmadik személyek számára kevésbé volt nyilvánvaló.

145 Meg kell állapítani, hogy e körülmények önmagukban lehetővé teszik azt a következtetést, hogy a Copernicus a vitatott védjegy bejelentése során rosszhiszeműen járt el. Ugyanis amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 21. pontjában helyesen jegyezte meg, rosszhiszeműség többek között akkor áll fenn, ha a védjegybejelentésekre eredeti céljuktól eltérően kerül sor, és spekulatív módon vagy kizárólag pénzügyi ellentételezés szerzése céljából nyújtják be azokat. Márpedig a jelen ügy körülményeire tekintettel a fellebbezési tanács joggal jutott arra a következtetésre, amely

szerint a LUCEO német és osztrák védjegybejelentések E. A. által irányított láncolatának célja ez utóbbi számára blokkoló helyzet biztosítása volt, amelyet arra használt, hogy elsőbbséget igényelhessen egy európai uniós védjegybejelentés számára, amikor valamely harmadik személy azonos vagy hasonló európai uniós védjegy lajstromozását kérte. Ily módon amikor a Copernicus a vitatott védjegy lajstromozását kérte, nem állt szándékában a védjegyet alapvető rendeltetésének megfelelően használni, ami az érintett áru vagy szolgáltatás származása fogyasztó vagy végfelhasználó számára történő azonosításának biztosításában áll, lehetővé téve számukra azt, hogy esetleges összetévesztés nélkül megkülönböztessék ezen árut vagy ezen szolgáltatást a más származású áruktól vagy szolgáltatásoktól (lásd a fenti 29. pontot), hanem a védjegyet arra kívánta használni, hogy megakadályozza a beavatkozó fél által kért LUCEA LED európai uniós védjegy lajstromozását, és blokkoló helyzetéből gazdasági hasznot húzzon.

146 A felperes egyetlen érve sem alkalmas arra, hogy ezt a következtetést kétségbe vonja.

147 Először is a felperes azt állítja, hogy a Copernicus nem próbálta megakadályozni a beavatkozó felet abban, hogy egy olyan védjegyet használjon, amelyet ő korábban már használt. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy egy ilyen szándék fennállása kétségkívül olyan tényezőt jelent, amely a rosszhiszeműségnek a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett fennállására utalhat. Mindazonáltal, azzal ellentétben, amit a felperes sugall, az ilyen szándék hiánya nem zárja ki a bejelentő rosszhiszeműségének megállapíthatóságát (lásd ebben az értelemben: 2012. február 14-i BIGAB-ítélet, T-33/11, EU:T:2012:77, 20. pont). Ennélfogva ezen érvet el kell utasítani.

148 Másodszor a felperes arra hivatkozik, hogy a jelen ügyben nem létezett harmadik személyek számára felderíthetetlen elsőbbségi csapda. E tekintetben elegendő megállapítani, hogy – amint a fenti 131. és 143–145. pontban előadtuk – a jelen ügy körülményei között a fellebbezési tanács joggal következtetett a Copernicus rosszhiszeműségére még abban az esetben is, ha valamely harmadik személy számára nem volt lehetetlen megtalálni a nemzeti védjegybejelentéseket.

149 Harmadszor a felperes azt állítja, hogy a 2009. március 16-i LUCEO osztrák védjegybejelentés már szilárd jogi álláspontot képviselt, és a Copernicus jogos érdeke volt, hogy kérje a vitatott védjegy lajstromozását és e védjegy számára az említett védjegybejelentés alapján elsőbbséget igényeljen az elsőbbségi határidőn belül.

150 E tekintetben egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 49–52. pontban kifejtett megfontolások miatt az a bejelentési stratégia, amelybe a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés illeszkedik, nem tekinthető a 207/2009 rendelet szellemével összhangban állónak.

151 Másrészt, mivel a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a 207/2009 rendelet által előírt szabályok keretei között járt el, meg kell jegyezni, hogy a 207/2009 rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja az európai uniós védjegy törlését írja elő, ha a bejelentő az e védjegyre vonatkozó védjegybejelentés benyújtásakor rosszhiszeműen járt el, tehát a felperes által hivatkozott szabályok alkalmazását árnyalja.

152 Ebből következik, hogy a fenti 144. pontban hivatkozott körülmények esetén a fellebbezési tanács joggal következtetett arra, hogy a Copernicus a vitatott védjegyre vonatkozó védjegybejelentés benyújtása során rosszhiszeműen járt el.

153 Ennélfogva a fellebbezési tanácsnak a Copernicus rosszhiszeműségére vonatkozó következtetését a fenti 144. pontban összefoglalt körülmények alapján már meg lehet erősíteni.

154 Következésképpen a felperes fenti 142. pontban említett, és a fellebbezési tanácsnak az E. A. visszaélésszerű bejelentési stratégiája átláthatóságának hiányával kapcsolatos egyéb megállapításai vitatására irányuló érveit, mint hatástalanokat, el kell utasítani. Először is ezen érvek ugyanis a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 23. és 24. pontjában szereplő azon megállapítása téves jellegének bizonyítására irányulnak, amely szerint a rosszhiszeműségre való hivatkozás során figyelembe

kell venni azt, hogy a Copernicus nem nyújtott be az elsőbbség igénylésének megállapításához szükséges okirati bizonyítékokat, és már pusztán az a körülmény, hogy a vitatott védjegyre vonatkozó ügyiratok sem tartalmaztak az elsőbbség igénylése megalapozottságának ellenőrzését lehetővé tévő iratot, szándékos, színlelésen és az átláthatóság hiányán alapuló stratégiába illeszkedett. Másodszor ezen érvek annak bizonyítására irányulnak, hogy téves a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 47. pontjában szereplő azon megállapítása, amely szerint az elsőbbség igénylésével kapcsolatos átláthatóság hiánya abból is ered, hogy a német védjegybejelentések alapjául szolgáló akták már nem voltak hozzáférhetők. Márpedig a fenti 143–153. pontban kifejtettekre tekintettel meg kell állapítani, hogy – még ha a felperes által előterjesztett érvek azt bizonyítják is, hogy e megfontolások mérlegelési hibán alapulnak – a fellebbezési tanácsnak a Copernicus rosszhiszeműségére vonatkozó következtetését helyben kell hagyni.

155 Következésképpen a felperes arra alapított érvét, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 75. cikkének második mondatát azáltal, hogy sem a Copernicusnak, sem a vitatott védjegy későbbi jogosultjainak nem adott lehetőséget a német védjegybejelentések alapjául szolgáló akták hozzáférhetősége tekintetében történő nyilatkozattételre, hatástalanként szintén el kell utasítani.

156 Ennélfogva a felperes azon érveit, amelyek a fellebbezési tanácsnak a vitatott védjegybejelentéssel összefüggő körülményekkel kapcsolatos megállapításának vitatására irányulnak, valamint azon érveit, amelyek a fellebbezési tanácsnak a Copernicus rosszhiszeműségére vonatkozó következtetésére irányulnak, el kell utasítani.

4. *A beavatkozó fél vagy ügyvédje rosszhiszeműségére alapított érvekről*

157 A felperes azt is állítja, hogy a fellebbezési tanácsnak még inkább figyelembe kellett volna vennie a beavatkozó fél és ügyvédje rosszhiszeműségét. Ezzel összefüggésben a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a múltban a beavatkozó fél ügyvédje E. A. partnere volt, tehát ismerte E. A. üzleti modelljét. A beavatkozó fél maga is rosszhiszeműen járt el, amikor a LUCEA LED európai uniós védjegy lajstromozását kérte, miközben tudott a 2009. március 16-i LUCEO osztrák védjegybejelentés létéről. Az E. A. és a beavatkozó fél ügyvédje közötti kapcsolatra tekintettel a fellebbezési tanácsnak kritikusan kellett volna értékelnie a beavatkozó fél állításait.

158 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat 17. és 18. pontjából – amely szerint az E. A. és a beavatkozó fél ügyvédje közötti kapcsolat nem eredményezi a beavatkozó fél EUIPO előtti eljárásának elfogadhatatlanságát – kitűnik, hogy a fellebbezési tanács figyelembe vette a felperes említett kapcsolatra vonatkozó érveit.

159 A felperes arra alapított érvét illetően, hogy a jelen ügyben a fellebbezési tanács nem vette kellőképpen figyelembe a beavatkozó fél rosszhiszeműségét, kétségkívül meg kell állapítani, hogy még ha feltételezzük is, hogy megállapítják a beavatkozó fél rosszhiszeműségét bizonyítják, e rosszhiszeműséget akkor is az azon védjeggyel – nevezetesen a LUCEA LED védjeggyel – szembeni törlési eljárásban kellene figyelembe venni, amelynek a beavatkozó fél a jogosultja. Ezzel szemben a jelen eljárásban, amely a LUCEO vitatott védjegyre vonatkozik, és amelyben a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a Copernicus rosszhiszeműen jelentette be e védjegyet lajstromozásra, a beavatkozó fél esetleges rosszhiszeműsége nem alkalmas a fellebbezési tanács azon következtetését befolyásoló hiba bizonyítására, amely szerint a vitatott védjegy törlése megalapozott volt. Amint ugyanis a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 22. pontjában helyesen jegyezte meg, a rosszhiszeműségre vonatkozó törlési ok közérdeken alapul, tehát nem függhet a védjegy törlését kérelmező személy rosszhiszeműségétől.

160 Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy a felperes nem pontosítja a beavatkozó fél ügyvédjének „bennfentes ismereteit”, amelyeket ez utóbbi tisztességtelen módon felhasználhatott volna. Az E. A. bejelentési stratégiája visszaélésszerű jellegére (lásd a fenti 49–52. pontot) tekintettel ugyanis a

beavatkozó fél ügyvédje nem volt köteles tartózkodni egy ügyfél képviseletétől olyan védjegy bejelentésével kapcsolatban, amely összeütközésbe kerülhetett egy olyan megjelöléssel, amelyre e stratégia vonatkozott.

161 Az arra alapított kifogást illetően, hogy a fellebbezési tanácsnak kritikusan kellett volna értékelnie a beavatkozó fél állításait, emlékeztetni kell arra, hogy a felperes azon érveitől eltekintve, amelyeket hatástalan jellegük miatt nem vizsgáltunk meg (lásd a fenti 154–155. pontot), a felperes érveinek vizsgálata nem igazolta, hogy a fellebbezési tanács megsértette volna a tényállás hivatalbóli vizsgálatára vonatkozó, a 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdésében előírt kötelezettséget vagy a megfelelő ügyintézés elvét. Ami a továbbiakat illeti, e kifogást végül a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzata 44. cikkének 1. §-a alkalmazásával el kell utasítani, mivel a felperes nem pontosította a fellebbezési tanács azon megállapításait, amelyekre vonatkozóan e kifogást elő kívánta terjeszteni.

162 Ennélfogva a felperes arra alapított érvét, hogy a fellebbezési tanácsnak még inkább figyelembe kellett volna vennie a beavatkozó fél rosszhiszeműségét, el kell utasítani, következésképpen a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelem alátámasztására felhozott valamennyi érvet el kell utasítani.

163 A fenti megfontolások összességére tekintettel a keresetet teljes egészében el kell utasítani anélkül, hogy szükséges lenne az elfogadhatatlanságáról határozni.

A költségekről

164 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az EUIPO és a beavatkozó fél kérelmének megfelelően őt kell kötelezni a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Copernicus-Trademarks Ltd maga viseli a saját költségeit, valamint az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) és a Maquet GmbH részéről felmerült költségeket.

Berardis Czúcz Popescu

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. július 7-i nyilvános ülésen.

Aláírások